

Umschreibung

Ee, 4

1762

AD
 ILLVSTREM
 EXCELLENTISSIMVM, EXPERIENTISSIMVMQVE
 VIRVM
 FRIDERICVM HOFFMANNVM,
 CONSILIARIVM AVLICVM ET ARCHIATRVM REGIVM,
 MEDICAE ARTIS PROFESSOREM IN ACADEMIA FRIDE-
 RICIANA PRIMARIVM,

PRAEMATVRVM OBITVM FILII OPTIMI, INGE-
 NIOQVE, DOCTRINA ET VIRTVTIBVS PRAESTAN-
 TISSIMV,

LVGENTEM,

EPISTOLA CONSOLATORIA

SCRIPTA

A

IOAN. FRANCISCO BVDDEO,

THEOL. D. ET P. P. O.

VIENAE, LITTERIS FICKELSCHERRIANIS.

FRIDERICUS VIR ILLVSTRIS,

Vam instabiles & fluxae sint res humanae, experientia equidem quotidie omnes condocet; tum tamen maxime hoc intelligimus, cum funesti casus aut nos ipsos, aut amicos nostros attingunt. Praesertim vero animus ad attentionem erigitur & excitatur, cum vna calamitas alteram comitatur, (quod haud raro, sapienter ita cuncta dispensante Numine, contingit) & concatenata velut quaedam malorum nos circumfudet series. Nec enim profecto, haec ita fortuito euenire, existimandum est; quin potius prouidam Numinis, res omnes mortalium benigne gubernantis, luculenter hinc agnoscere licet, curam. Tametsi enim, quae aliis accidunt, mala, nos quoque erudire queant; acrioribus tamen stimulis nos concitant, quae nosmet ipsos, aut amicos nostros adfligunt. Sed & repetita percussio altius in animum descendit, longiusque duraturum post se relinquit vulnus. Lugens, moestusque, animoque

moque valde conturbato, haec scribo, VIR ILLUSTRIS, cum,
quae TE huc vsque exceperunt fata, non magis TE, quam
me ipsum adficient. Filium natu maximum pertinax inuasit
morbis; quem tamen nunc tandem sanitati restitutum, laetor
valde, TIBIQUE congratulor. Mox & TIBI ipsi cum aduersa
valetudine, doloribusque exquisitis, conficiendum fuit. Vix
TIBI redditus eras, cum filii iunioris morbus, morsque
praematura, vulnus longe maximum acerbissimumque infligeret.
Atque hoc quidem eo magis ad me quoque spectat, quod non
tantum amicitia, quae mihi iam per annos plurimos TECVM
intercedit, arctissima, in eorum omnium, quae TIBI eueniunt,
societatem perducat; sed ipsum huncce filium TVVM, maximae
spei iuuenem, in amicitiae nostrae pignus, ex sacro susceperim
fonte. Ex meo itaque TVVM rite aestimare licet dolorem. Fi-
lium amisisti; quo ipso nomine parentibus nihil suauius est, nihil
dulcius. Filium amisisti, quod iam grauius quid est, in opti-
mo aetatis flore. Cum liberorum aetate amor parentum cre-
scere solet, eoque magis augeri, quo propius a fine, quem in
solicita illorum educatione sibi constitutum habent, absunt.
Immo, quod maximum grauissimumque est, bonae indolis,
perspectaeque virtutis, amisisti filium, qui curarum TVARVM at-
que laborum fructus non e longinquo ostendebat, aut incerta
spe pollicebatur, sed iam quodammodo repraesentabat. Acerba
haec esse, & longe luctuosissima, quis neget? Quin ita com-
parata sunt, vt animum, quantumuis fortem atque strenuum,
frangere atque prostrernere possint. At vero, si recte attenda-
mus, & cuncta consideremus paullo adcuratius, illud ipsum,
quod maximum dolorem creat, praestantissimum simul exhibet
solatium; ex ipso vulnere, qua parte insanabile praecipue videtur,
exsurgit, quod vulnus optime omnium sanare queat. Qui im-
morigeros, & perditae profligataeque vitae filios amittunt, non
magnas se conquerendi putant habere causas, quod facile iis
careant, qui familiae dedecori sunt, non ornamento, paren-
tumque non recreant, sed excruciant, animos. At maximas
se habere intelligere possent, si cogitare vellent, cum huius, ae-
ternae

ternae simul vitae iacturam eiusmodi homines facere. Qui contra filiis orbantur, de quorum aeterna dubitare nequeunt salute, quid tandem est, cur angantur, doleant, fleant? Filium amissisti optimae indolis, praeclaris virtutibus praeditum, immo talem, qui non verbis, sed re ipsa, moribusque, se christianum demonstrabat. Noli contristari. Non amissus est filius TVVS, sed in patriam receptus, & in tuto collocatus, omnia, quae mortales tantopere agitant, & quiescere non sinunt, calamitates, turbas, pericula, & quidquid malorum cogitari potest, se cure despicit. Dolor, fateor, & meum initio percellerat animum, cum in litteris TVIS legerem, quam atrox filium TVVM corripuisset morbus, quam nihil in eo depellendo cura, industria, vigilantia, & quidquid in medendi arte praestantissimum est, profecisset; quam tristis denique & funestus fuisset exitus. Cum vero porro ex iisdem litteris TVIS acciperem, quam egregie iuuenis hicce animum aduersus mortis terrorem praemuniuisset, quanta fide, quam intrepide, quam placide, beatum ex hac vita exitum, de summa, quae in caelestium sedibus eum manebat, felicitate certus, expectasset; iam resumebam animum, TEQUE inter medios dolores, & lacrimas, quas amor paternus exprimit, felicem atque beatum praedicabam. Qui igitur tristitia TE adfecit, doloreque perfudit, filius, idem etiam nunc solatur; nec tam mortuus est, quam mortis periculo exentus; ex morte potius, quo nomine rectius haec vita designatur, in vitam translatus, deponere squalorem, luctuique ponere finem ac modum, iubet, ne summam, qua triumphat, inuidere ei videamur felicitatem. Ego vero Deum insuper immortalem ac benignissimum precor, vt, qui infixit vulnus, ipsemet quoque hocce sanet, tristibusque & funestis procul remotis, TE & in academiae vestrae, & totius orbis litterati decus maximum, plurimorumque hominum, qui ad vitam prolongandam, sanitatemque recuperandam, ope TVA indigent, salutem, saluum quam diutissime incolumemque rebus mortalium interesse iubeat. Vale, VIR ILLVSTRIS, & quod facis, mihi porro faue. Scribebam Ienae d. x. Iulii M DCC XXIII.

Ua 933^a
I. 4°

ULB Halle 3
003 591 591

AD
 ILLVSTREM
 CELLENTISSIMVM, EXPERIENTISSIMVMQVE
 VIRVM

HOFFMANNVM,
 ET ARCHIATRVM REGIVM,
 POREM IN ACADEMIA FRIDE-
 PRIMARIVM,
 FILII OPTIMI, INGE-
 VIRTVTIBVS PRAESTAN-
 SIMI,
 NTEM,
ONSOLATORIA
 IPTA
 A
ISCO BVDDEO,
 ET P. P. O.

SICKELSCHERRIANIS.

